

DIES IRAE

I

Ποιός είσαι δὲ θά πῶ, μεσ' στήν καρδιά
Τ' ὄνομά σου θέ νά πνίξω,
Οὔτε ποτὲ τὸ στόμα μου
Γιὰ σένανε θ' ἀνοίξω.

Ἐλησες τὴ ζωὴ κ' ἔσυ τῆς γῆς
Π' ἀκατάπαυστα κυλίεται
Καὶ τίποτα ὅπο μέσα της
Στὸν οὐρανὸν πετιέται.

Δὲν ἔχεις μέσ' στὰ στήθη σου ψυχή,
Μιὰ καρδιά μονάχα μαύρη
Ποῦ ζήτησες μέσ' στὴ ντροπή
Τὴν εύτυχιὰ τῆς νάσρη.

Κι' ἀν δὲ τὶ ζῇ μεγάλο ἐκεῖ φηγά
Στήν καρδιά δὲν ἔχεις κλείσι
Ἐχεις ψυχή σου τὴ ντροπή
Ποῦ ἀθάνατη θὰ ζήσῃ.

Σ' ΕΝΑ ΕΚΘΕΤΟ

II

Κλαίγε, παιδάκι ὀλόχαρο
Μεσ' στὴ χαρὰ τὴν τόση,
Ἡ κλάψα τὸ κορμάκι σου
Θέ νά τὸ μεγαλώσῃ.

Καὶ τρέξε γρήγορα νά βρῆς
Τὴ μάνα τὴ χρυσῆ σου
Γιὰ νά μπορῆς ἀπέραντη
Νὰ κάμης τὴ ψυχή σου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Ἐνγαρίστως δημοσιεύομεν τὸ ἐπίτηδες διὰ τὴν «Πίρα-
κονήκην» γραφέν Ελληνοτὶ ποίημα τῆς ἐν Ἀμερικῇ φι-
λελληνίδος φιλοσόφου καὶ ποιητὰς δεσποτίδος Frank
Miller ἡς τὴν εἰκόνα ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ α'. τόμῳ.

Σ. τ. Δ.

“Ἐγερό”, ὥχρὸ γλυκόθαμπο, ὥλαργυρο γεγγάρι
Στὸν οὐρανὸν τὴν ἀγκαλιὰ τὴ χρυσοζαρεύεται,
Τοῦ Ἐλληνοπότνου τὸ φρέριασμα φωτίζοντας
[ἀκόμα],
Τὰ ἀστρα τὰ μισθεστα μὲ λάμψη ἀργυρέται.
Τάγερι ποῦ τραγούδαγε μὲς τῆς ἑ.ἴγαδις τὰ φύλλα
Σὺν ποιητῆς γλυκύταλος ποῦ τραγούδει αἰνίγια.
Στὰ σιθία μον δει ἔκρυβα χρυσὸ καὶ ἐα πόθο,
Καὶ ἔάρω χάποια θεύκη κὶ ἀσύγκριτη πιθύμια
“Ἄχ! μὲς τὴν ἀνεργώτευτη καρδιά μον χρυσούχωθω,
Καὶ ἔχαρα πῶς ἐπλιέ τάγερι οτὰ μη.Ι.ηλία μον,
Πῶς τραγούδωντας ἔσπαζα τὰ κύματα μπροστά
[μον].

Μὰ μέσα στὴν ἀρέκηραστη τοῦ οὐρανὸν γαληνη,
Σὲ βαθυγάλαρη γωνία κομήτης ξεποθάλλει
Οἰδηρωτὸς κι ὁ.ἴδαμπρος τριγύρω τὸν σκορπάδει
Ἀσύγκριτη φεγγούσο.ἴη, κι ὁ.ἴλα τάστερια σύντει
Κι ἀστράπτοντας γὰ μὰ στιγμή, τὸν οὐρανὸ^{[περιράει].}

Καὶ χάθηκεν ἀπάντεχα στὴ σκοτεινὴ καὶ πάει!

“Ω! ὅτυρο τριθαίμαστο τῆς τύχτας, μαγευμένο,
Ἄρ σεχασαρ τὰ μάτια μον..ἄρ είσαι πλὰ σοδ-^{[σμένο],}
Ἐλα! τ' ἀστέρια φώτιος τὰμέτρητα καὶ πάλι :
Καὶ δός μον τὴ χρυσόφτερη Ἐλπίδα τὴ μεγάλη!
Ναι, γὰ συλλύθω μὲν φορὺ θανμάζοντας καὶ
[πάλι]

Μὰ λάμψη ὑπεράθρωπο τοῦ ἀθαράτον κόσμον
Νὰ ἴδῃ ἀκόμη - ὧμε - τα ἀρθαστά σον κάλλη:
Τὸν κόσμο ποῦ ξεχύνεται στῶν ἀστρων τὴν
[ἀγκάλη].

ΦΡΑΓΚ ΜΙΛΛΕΡ

SONNETS

NARCISSE

Au peintre Emile Delobre

Tout se tait Le jour plane. Au bois, pas un soupir,
Pas une aile dans l' air, sur l'eau, pas une brise,
L' épèbe, fils charmant de l'ondoyant Céphise.
Sur la rive est couché — non pour voir resplendir

Le ciel dans le flot clair, ni pour y rafraîchir
Sa levre lentement ou sa main indecise,
Ni pour suivre sur l'eau quelque mouche surprise,
Mais pour s'y contempler, s'y chérir à loisir.

Tordant avec langueur sa nudité flexible,
Narcisse est consumé d'un désir impossible
Et jusqu' au soir s' admire en l' humide miroir.

Ainsi penchée au bord de l'amour de la femme,
Est notre âme inquiète et chaste, croyant voir
Lui sourire son pur reflet dans une autre âme.

L. IMPROVISATEUR

Au statuaire Felix Charpentier

Artiste, que captive ou la Forme ou le Son,
Avec le haut souci de n' avoir point d'émule,
Foin du metier trop sûr ! Evite la formule,
N'asservis pas ton rêve aux mots d'une leçon.

Mais guette le reflet et surprrends le frisson.
La Nature a des lois que l' Ecole simule.
L'ombre d'un arbre, un son de cloche, un pas de mule.
Ebauchent la statire ou dictent la chansou.

Et vois ce jeune pâtre : il n'eût d' autre ressource
Que d' écouter la longue plainte de la source,
Le murmure du vent, le rire de l'oiseau :

Et lui - même, déjà, laissant errer ses chévres,
Tâche à souffler son âme ingénue au roseau
Mal taillé, qui n'a point fremi sous d' autres lèvres

MARC LEGRAND